

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ اَرْجُوا يَوْمَ لَا يُغْنِي عَنْكُمْ كُفْرًا

به اسم الله رحمان رحيم

لَا أُقْسِمُ بِيَوْمِ الْقِيَامَةِ ۗ وَلَا أُقْسِمُ بِالنَّفْسِ اللَّوَّامَةِ ۗ اِيْحَسَبُ

نی! قسم میخورم به يوم قیامت * ونی! قسم میخورم بر نفس لوامه * آیا میکند حساب

الْإِنْسَانُ اَلَّذِي جَمَعَ عِظَامَهُ ۗ بَلَىٰ قَادِرِينَ عَلَىٰ اَنْ يُسَوِّى

انسان که نکنیم جمع استخوانهای او را * بلکه قادریم بر آنکه کنیم سواء

(١) النفس اللوامه: نفسیکه ملامتی را می پذیرد. (نفس اماره و نفس لوامه و نفس مطمئنه سه درجه میباشد)

بَنَانَهُ^④ بَلْ يُرِيدُ الْإِنْسَانَ لِيَفْجُرْ أَمَامَهُ^⑤ يَسْأَلُ أَيَّانَ يَوْمٍ

انگشتانش را* بلکه دارد اراده انسان بفقور در آینده اش* میکند سؤال کجاست يوم

الْقِيَامَةِ^⑥ فَإِذَا بَرِقَ الْبَصَرُ^⑦ وَخَسَفَ الْقَمَرُ^⑧ وَجُمِعَ الشَّمْسُ

قیامت. * چون برق ببرد بصر را* و خسف شود قمر* و جمع گردد شمس

وَالْقَمَرُ^⑨ يَقُولُ الْإِنْسَانُ يَوْمَئِذٍ أَيْنَ الْمَفْرُوجُ^⑩ كَلَّا لَا وَزَرَ^⑪

و قمر* میگوید انسان آنروز کجاست جای فرار* نه! نیست پناهی.*

إِلَىٰ رَبِّكَ يَوْمَئِذٍ الْمُسْتَقَرُّ ۖ وَيَنْبِئُونَ الْإِنْسَانَ يَوْمَئِذٍ بِمَا قَدَّمَ

پیش ربت آنروز باشد مستقر * کند خبر انسانرا آنروز آنچه اقدام کرد

وَأَخَّرَ ۖ بَلِ الْإِنْسَانُ عَلَىٰ نَفْسِهِ بَصِيرَةٌ ۚ وَلَوْ أَلْقَىٰ

و تأخر. * بلکه انسان بر نفس خود باشد بصیر * ولو پیش کند

مَعَاذِيرَهُ ۚ لَا تُحَرِّكُ بِهِ لِسَانَكَ لِتَعْجَلَ بِهِ ۖ إِنَّ عَلَيْنَا جَمْعَهُ

معاذیرش را. * مده حرکت بر آن زبانترا تا کنی عجله بر آن * یقیناً برماست جمع آن

وَقُرْآنَهُ^{١٧} فَإِذَا قَرَأْتَهُ فَاتَّبِعْ قُرْآنَهُ^{١٨} ثُمَّ إِنَّ عَلَيْنَا بَيِّنَاتَهُ^{١٩}

وقرآن آن * چون قرائت کنیم آنرا بکن دنبال قرائت آنرا * باز یقیناً برماست بیان آن *

كَلَّا بَلْ تُحِبُّونَ الْعَاجِلَةَ^{٢٠} وَتَذُرُونَ الْآخِرَةَ^{٢١} وَجُوهٌ يَوْمَئِذٍ

نی! بلکه دارید حب عاجله را * و میگذارید آخرت را. * روهاست آنروز

تَأْخِرَةٌ^{٢٢} إِلَىٰ رَبِّهَا نَاظِرَةٌ^{٢٣} وَجُوهٌ يَوْمَئِذٍ بِأَسْرَةٍ^{٢٤} تَنْظُرُ

شاداب * بسوی رب خود بنظاره * و روهاست آنروز مغموم * پندارند

أَنْ يُفْعَلَ بِهَا فَاقْرَةً^ط ۲۵ كَلَّا إِذَا بَلَغَتِ التَّرَاقِيَ^{لا} ۲۶ وَقِيلَ مَنْ سَكَّتْ

که شوند بآن چو فقرات. * نى! چون برسد بطوقك * و گفته شود کیست

رَاقٍ^{لا} ۲۷ وَظَنَّ أَنْهُ الْفِرَاقُ^{لا} ۲۸ وَالتُّعَتِ السَّاقُ بِالسَّاقِ^{لا} ۲۹ إِلَى

افسونگر^{۲*} و پندارد اوراست فراق * و پیچد ساق را بساق * بسوی

رَبِّكَ يَوْمَئِذٍ الْمَسَاقُ^{طع} ۳۰ فَلَا صَدَقَ وَلَا صَلَّى^{لا} ۳۱ وَلَا كُنْ

رَبت آنروز باشد سوق شدن. * نکرد صدقه و نخواند نماز * و لاکن

(۱) بند بند میشود چوستون فقرات (۲) راق: چاره گر، طیب ماهر، افسونگر، نجات دهنده.

كذَّبَ وَتَوَلَّى^{٣٦} ثُمَّ ذَهَبَ إِلَىٰ أَهْلِهِ يَتَمَطَّى^{٣٧} أَوْلَىٰ لَكَ فَأَوْلَىٰ^{٣٨}

کذب کرد و روگشتاند * باز رفت پیش اهل خود به تکبر * وای بر تو پس وای *

ثُمَّ أَوْلَىٰ لَكَ فَأَوْلَىٰ^{٣٩} أَيَحْسَبُ الْإِنْسَانُ أَنْ يُتْرَكَ سُدًى^{٤٠}

باز وای بر تو پس وای. * آیا میکند حساب انسان که میشود ترک بعث *

أَلَمْ يَكُ نَاطِقًا مِّنْ مَّنِيَّ يُمْنِي^{٤١} ثُمَّ كَانَ عِلْقَةً وَخَلَقَ

آیا نبود نطفه از منی جسته * باز بود علقه، کردش خلق

فَسَوِّى^{لا} ٣٦ فَجَعَلَ مِنْهُ الزَّوْجَيْنِ الذَّكَرَ وَالْأُنثَى^ط ٣٧ أَلَيْسَ

و سواء * باز ساخت از آن دو زوج مذکر و مؤنث. * آیا نیست

ذَلِكَ بِقُدْرِ عَلَى أَنْ يُحْيِيَ الْبُوتَى^ع ٤٠

این قادر بر آنکه دهد حیات بمرده *